

Сонце пробилося крізь низько навислі сірі хмари і ледь не засліпило Боба. Він примружився, насупився і опустив козирок від сонця, зменшуючи швидкість, щоб маневрувати своїм старим мінівеном на вже мільйонному крутому повороті цієї, здавалося б, нескінченної звивистої дороги, прорізаної крізь густо порослі лісом гори.

«Це... просто... чудово», — подумав Боб.

Єдине, на що він з нетерпінням чекав у цій поїздки, — це дощова погода, як обіцяв прогноз. Його сім'я такому прогнозу не дуже зраділа, а от Боб потай тішився: дощ означав, що активні заходи буде скасовано, і він зможе трохи порибалити, подрімати та почитати книжку.

— Любий, ти тільки поглянь! — проспівала дружина Боба Ванда. — Сонце!

— О, то он воно яке?!

Вона грайливо ляснула його по плечу.

— Подай мені мої сонцезахисні окуляри, — попросив Боб.

Він на кілька секунд відірвав погляд від дороги й побачив, як Ванда нахилилася вперед, щоб витягти сонцезахисні окуляри з бардачка. Її блискучі каштаново-руді кучері та м'які контури обличчя чоловік обожнював. Ванда була мініатюрна, білошкіра, з тонкими рисами обличчя й ластовинням. Навіть після дванадцяти років шлюбу, народивши трьох дітей, вона досі залишалася тією симпатичною та веселою черлідеркою, в яку він закохався ще у старшій школі. Єдиною помітною різницею був її одяг: помпони та плісировані спідниці вона змінила на сучасніший варіант. Сьогодні вона одягнена в короткі чорні шорти з високою талією та блідо-ліловий топ у сітку поверх чорної майки. Майка оголювала одне плече — вигляд просто шикарний.

Дивлячись на дорогу, Боб начепив сонцезахисні окуляри, а потім знову на якусь мить відвів очі, щоб роздивитися себе в дзеркалі заднього огляду. Вистачило їй кількох секунд, щоб переконатися, що на спортсмена, яким був у старшій школі, він уже не схожий.

Кудись поділося довге густе чорне волосся, гостре підборіддя, пустотливі темно-карі очі та широка безтурботна посмішка. Натомість тепер у короткому поріділому волоссі вже почала з'являтися сивина, намітилося друге підборіддя, очі видавали втому, сумовито опустилися кутики стиснутих губ. Накачані та рельєфні колись м'язи поховалися: часу на тренування бракувало... і це давалося взнаки.

Боб швидко перевів погляд на дорогу. Він перелаштував мінівен у праву смугу, коли дорога почала підійматися, і дві смуги перетворилися на три, утворивши смугу для обгону. Два спортивні седани висунулися з-за спини Боба і промчали повз. Боб зітхнув.

— Як же я сумую за своїм MG*!

Ванда глянула на нього, але на вудку не ввіймалася. Та, власне, ніколи й не хапалась. Продати улюблений MG дружина вмовила його, коли в них народилася друга дитина. Відтоді він не переставав шкодувати про це. Сумував за всім у тій машині, навіть за її запахом — виразним запахом моторної

* Британський автомобільний бренд — всесвітньо відомий виробник спортивних автомобілів. — Тут і далі — прим. пер.

оливи та шкіряних сидінь, який завжди змущував його почуватися мужнім... і молодим.

Боб труснув головою і спробував не вдихати запахи, що панували в мінівені: арахісового масла, несвіжих шкарпеток та виноградного соку.

— Ану всі здогадайтеся, — гукнула Ванда.

— Що? — хором озвалися діти.

— Прогноз погоди змінився! — Ванда радісно пританцьовувала на своєму сидінні, дивлячись на екран телефона.

Боб здивувався, що телефон все ще ловить мережу. Було таке відчуття, ніби вони за тисячі миль від цивілізації.

— Замість вісімдесяти відсотків ймовірності дощу, — раділа Ванда, — тепер ідеться лише про двадцять відсотків. У нас буде сонце!

— Щасливе сонечко, усмінене сонечко, сонечко виходить грати, — почала фальшиво співати трирічна дочка Боба — Синді.

— Яскраве сонечко, привітне сонечко, це прекрасний день, — приєдналася до неї Ванда.

Синді захихотіла і знову почала фальшивити. Її кучеряві каштанові хвостики підстрибували, доки вона виконувала пісню. Нестачу співочого таланту Синді компенсувала привабливістю та ентузіазмом. Ластовиння та щаслива усмішка підкорювали всіх, хто з нею зустрічався.

— Нумо, нумо заспіваймо гуртом! — вигукнула Ванда.

Семирічний Аарон сидів поряд із Синді в автокріслі. Він не міг дочекатися доки підросте, щоб більше в ньому не сидіти. У нього, як і в його сестрички, було ластовиння та каштанове волосся,

а також її енергія. Як і очікувалося, він приєднався до співу. Тайлер, десятирічний довготелесий і смагливий хлопчик з широкими плечима, що свідчили про майбутню спортивну статуру, яка от-от проявиться, байдикував на своєму власному місці в третьому ряду сидінь. Тайлеру подобалося виділятися серед інших, адже він був найстарший, але водночас ще доволі юний, тож охоче брав участь у сімейних розвагах. Він, як і раніше, любив вечори ігор, вечори кіно, недільні пікніки та співи. Ось і тепер він не лишився осторонь, творячи зі свого боку бітбокс.

— Щасливе сонечко, усміхнене сонечко, сонечко виходить пограти, — співала родина Боба.

— Ну ж бо, Бобе, — вмовляла Ванда, — співай!

Боб хмикнув і стиснув зуби, поки його сім'я проспівала ті два рядочки щонайменше півдюжини разів.

«Дайте мені пісню класичного року, і я її прогорлаю від душі», — подумав Боб. Та про осоружне сонечко він співати не збирався.

Боб тримав губи стиснутими і дивився на дорогу, де мокрий досі асфальт блищав у променях сьйва сонця, яке щойно визирнуло. Подвійна жовта лінія, немов трос, невблаганно тягнула мінівен до місця призначення. Боб, хоч і був за кермом, але не міг контролювати ситуацію. Не зовсім.

Коли він востаннє контролював ситуацію? До народження Тайлера? Коли він та Ванда одружилися? До того як вони зустрілися? Від самого свого народження? Чи контроль взагалі був лише ілюзією?

Нарешті пісня закінчилася, і Аарон поставив споконвічне запитання:

— Ми вже приїхали?

— Ми вже приїхали? Ми вже приїхали? — повторила Синді.

— Скільки ще їхати? Ми вже приїхали? — запитала Ванда Боба.

— І ти туди ж, — зітхнувши, сказав Боб.

Ванда розсміялася. Вона подивилася на розгорнуту карту і сама відповіла на своє запитання.

— Ще сорок три кілометри, — промовила вона.

Бобу здавалося надзвичайно милим те, що Ванда наполягала на читанні карт, яке, мовляв, приносить більше задоволення, ніж використання GPS. Це було одним із багатьох її дивацтв, які йому подобалися. Вигадування ж пісень — як тупа пісенька про сонце — було одним із тих дивацтв, які його *бісили*. А постійні просторікування про єдність сім'ї він просто ненавидів.

Коли Тайлер був меншим, усе було не так уже й погано. Брати сина на рибалку та ігри з м'ячем не викликали труднощів. Навіть походи, сплановані Вандою, проходили весело. Коли народився Аарон, спільний сімейний відпочинок ускладнився, але такі походи все ще мали місце. Поява Синді в цьому гурті збільшила фактор хаосу вдесятеро. Синді не була розпеченою дитиною; насправді вона була дуже милою. Але рівень її енергії зашкалював, і чомусь усе, що вона робила, — це заряджала своєю енергією хлопчиків. Останнім часом здавалося, що Боб ніколи не мав ані тиші, ані спокою навіть уночі. Він точно знав, що щонаочі в будь-який момент хтось один із дітей чи навіть

двоє-троє одразу можуть пірнути в ліжко до нього і Ванди.

Якщо раніше Боб мав час для себе, то тепер його час належав усім, *окрім* нього самого. Частину часу забирала робота. Ще частина належала дітям. Ванда забирала третю. Він ніколи не шкодував часу, який витрачав на Ванду, але тільки тому, що вона хотіла, щоб він витрачав цей час на веселощі. Тепер усе, чого їй хотілося — це аби він одягнув один зі своїх численних капелюхів «сім'янина»: тренера, вчителя, товариша по іграх, кухаря, різнороба, водія, покупця, прибиральника, того, хто приносить в сім'ю гроші.

Кілька місяців тому найкраща подруга Ванди розповіла їй про табір «Етенія».

— Етенія — це індіанська назва, що означає «багата», — прочитала Ванда з брошури майже журнального формату, що описувала це місце. — «Ми назвали наш сімейний табір “Етенія”, адже людина, яка має сім'ю, справді багата», — продовжувала вона читати. — Хіба це не прекрасно, Бобе?

— М-м, — байдуже мугикнув він.

У Боба промайнула думка, що дружина читає про це місце так само, як читала про Гренландію, Норвегію та Албанію. Ванда хотіла подорожувати і любила досліджувати маршрути. Але виявилось, що про табір «Етенія» вона говорила серйозно.

— Чому б нам просто не відправити дітей до табору, а ми могли б залишитися вдома та погойдатися у гамаку? — спитав Боб, коли Ванда не припиняла розмов про табір. Він схопив її в обійми й уткнувся носом у шию. — Тільки ми вдвох.